

NAŠI RAZGOVORI

Planinski:

Hrepenenje.

O zima, tožna snežnobela
le kam se ti tako mudi!
Ah pomlad, lepa in zelena,
zakaj si odhitela.

Skrbi so prišle zdaj nad me,
ker mládost je odnesla že — pete.
Oj, mlada, mlada leta,
zakaj še niste vžile sveta.

Herz Fanika:

Zimska.

Zima prihaja,
veterček raja,
snežinke podi
in ptičke plaši.

Nam pa se dobro zdi,
hitimo brž po sani,
komaj že čakamo
zimskih dni.

Šubelj Ana:

Lastovki v slovo.

Ljuba ptica si me zapustila,
otožila mi srce,
hladne dneve naznanila
ko si poslovila se.

Ko si se poslovila
bridko se mi zdi,
ker zadnjikrat tak milo
prepevaš sred vasi.

Zakaj ti ljuba ptica
čez zimo proč bežiš?
Ostani enkrat tukaj, tukaj,
saj hrane tu dobiš!

Če bi pa v zimskih dnevih
zebló te hudo,
bi jaz odprla okno
in grela te močno.

Pa Stvarnik življenje
odločil je tako,
da včasih je veselo
in tudi žalostno.

Zbogom ljuba ptica,
na pomlad vrni se,
jaz bom veselega lica
pričakovala te.

M. II.

Kaj ptičice si šepetajo.

Oj, zima je mrzla, okrutna,
zglasila se zopet pri nas,
v beli sneženi je halji
k nam prišla, blesteča se, v vas.

Si ptičice spet šepetajo,
»oj, huda zdaj predla bo nam,
pa ko bi le vedele poti
kaj brž bi zletele drugam!

Kjer sestrice naše krilate
po gozdu se bujnem love,
kjer mraza ni, trate zelene
in rožice vedno dehte.

Pa žal nam le tu je ostati,
zavetja že najdemo kje,
drobtiníc nam bodo natrosli,
usmiljeni blagi ljudje.

Šubelj Ana: Pa če bi lastovko še tako grela pozimi, bi vendar poginila, ker ne bi dobila ne muh ne mušic, drobtiníc pa ne more. Je pa res, da je življenje včasih veselo in tudi žalostno. Po kdo bi na žalost mislil, dokler je mlad. — M. H.: Lepa je Tvoja misel, ko skrbiš, kako bi pomagala »sesticam krilaticam« pozimi. Le drobtiníc jim nasujte, otroci, samo mokrih ne, ker se mokre skisajo in ptičke potem zbolijo. — Planinski: Veš, če angelček odevaš, pa res otroka mráz ne preveva. Vidim, da rad poješ ali da rad petje poslušáš, ker Ti je znana češka narodna pesem »Teče, voda, teče«. — Janez St., Metlika: Prišlo prepozno in pa premražno je. — A. Turšič: Vse preučeno. Še jaz ne zmorem tako velikih številc, ki sem imel osem let »komaj zadostno«. Uganke so vse preveč zapletene in zadržene, da bi jih še Ti sam ne rešil, ko bi Ti jih kdo dal. Kaj lažjega pošlji!

— Urednik.